

Дийн Кунц

ПРИЗРАЧНИ ОГНЬОВЕ

Първоначално публикувана
под псевдонима Лий Никълс

София, 2021

Преводът е направен по изданието:
SHADOWFIRES
by Dean Koontz
Berkley afterword edition, 2008

Copyright: SHADOWFIRES by Dean Koontz © 1987
by the Koontz Living Trust
All rights reserved.

© Издателство „Изток-Запад“, 2021

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на „Изток-Запад“.

© Сибин Майналовски, превод, 2021

© Деница Трифонова, оформление на корицата, 2021

ISBN 978-619-01-0877-1

Дийн Кунц

ПРИЗРАЧНИ
ОГНЬОВЕ

Превод от английски
Сибин Майналовски

СЪДЪРЖАНИЕ

ЧАСТ ПЪРВА

ТЪМНО

1. Шок.....	13
2. Подплашена.....	24
3. Просто изчезнал.....	33
4. Там долу, където държат мъртвите.....	45
5. Въпроси, останали без отговор.....	55
6. Багажникът.....	70
7. Мръсни игрички.....	83
8. Контейнер за боклук.....	99
9. Внезапна смърт.....	105
10. Гвоздеи.....	125
11. История с призраци.....	137
12. Шарп.....	148
13. Откровения.....	155
14. Като нощна птица.....	169
15. Да обичаш.....	174
16. В света на зомбитата.....	177

ЧАСТ ВТОРА

ОЩЕ ПО-ТЪМНО

17. Хора на път	187
18. Зомби блус	202
19. Шарп и Скалата	221
20. Ченгета в болнични	237
21. Ероухед	245
22. В очакване на Скалата	282
23. Горският мрак	290
24. Специален страх от ада	308
25. Сам	318
26. Човек-чудовище	338
27. Отново на път	353
28. Пустинна жега	372
29. Преправени мъже	385
30. Гърмящи змии	396
31. Вълчи глад	412
32. Розово като фламинго	420
33. Viva Las Vegas	433

ЧАСТ ТРЕТА

НАЙ-ТЪМНО

34. Среща	453
35. Нещо, което обича тъмното	474
36. Многото лица на огъня	499
Нов послеслов от Дийн Кунц	521

**ПРИЗРАЧНИ
ОГНЬОВЕ**

1

Шок

Светлината струеше от въздуха, почти осезаема, също като дъжда. Пробягваше на вълнички по прозорците, оформяше шарени локвички върху предните и задните капаци на паркираните автомобили и обгръщаше листата на дърветата и хромираните части на колите, задръстили улицата, с влажно сияние. Почти във всяка една повърхност се отразяваше миниатюрно копие на калифорнийското слънце, а центърът на Санта Ана се къпеше в яркия блясък на юнската утрин.

Рейчъл Либън излезе от офис сградата и застана на тротоара. Щом милувката на лятното слънце докосна голите ѝ ръце, ѝ се стори, че се е потопила в топла вода. Затвори очи, за миг извърна лице към небето и позволи с наслада сиянието да я обгръне.

– Така си се усмихнала, все едно в този живот не ти се е случвало нищо по-хубаво, нито пък ще ти се случи – рече кисело излезлият след нея Ерик, когато я видя да се разтапя от удоволствие под юнската жегла.

– Моля те – промълви тя, все още с лице към слънцето, – нека не правим сцени.

– Преди малко ме направи на глупак.

– Това изобщо не е вярно.

– Какво, по дяволите, се опитваш да докажеш в крайна сметка?

Рейчъл не отговори. Твърдо бе решена да не му позволява да вгорчи прекрасния ѝ ден. Извърна се и понечи да си тръгне.

Ерик застана пред нея и ѝ препречи пътя. Тъмносивите му очи обикновено бяха ледени, ала в момента бълваха пламъци.

– Не се дръж детински – рече тя.

– Не ти беше достатъчно само да ме напуснеш. Искаше и целият свят да разбере, че нямаш нужда от мен,

14 нито от което и да било проклето нещо, което бих могъл
Дийн Кунц да ти дам.

– Не, Ерик. Не ми пука какво си мисли за теб светът, независимо в кой аспект.

– Искаш да ми натриеш носа.

– Не е вярно, Ерик.

– О, да, вярно е – възрази той. – Мамка му, вярно е. Умиращ си от кеф, че си ме засрамила. Направо злорадстваш.

В този миг тя го видя по начин, по който досега не го бе виждала. Беше жалък. Преди ѝ се бе струвало, че е силен – както физически, така и емоционално и ментално – че има здрава воля и непоклатимо собствено мнение. Освен това беше надменен, резервиран, понякога се държеше хладно. Можеше да бъде и жесток. А през седемте години на брака им имаше периоди, когато сякаш бе отдалечен на светлинни години от нея. Само че до този миг не бе имало случай той да изглежда слаб или да буди у нея единствено съжаление.

– Засрамила съм те? – възкликна тя учудено. – Ерик, направих ти огромна услуга. Всеки друг мъж би хукнал към магазина за бутилка шампанско, за да го отпразнува.

Току-що бяха излезли от кантората на адвокатите на Ерик, където скоростта на преговорите относно споразумението за развода им бе изумила всички, с изключение на Рейчъл. Беше ги шашнала още в самото начало, когато се бе появила без адвокат, и продължи, като отказа да настоява за всичко онова, което ѝ се полагаше съгласно калифорнийските закони за общата собственост. Когато един от адвокатите на Ерик ѝ бе съобщил първата им оферта, тя бе настояла, че предложението е прекалено щедро, и им бе предоставила друга цифра, която ѝ се струваше по-разумна.

– Шампанско, а? Ще почнеш да разправяш наляво и надясно, че си взела дванадесет и половина милиона по-малко, отколкото е трябвало, само и само за да получиш бърз развод и да ме отсвириш светкавично, а аз се предполагам да мирувам и да се хия? Господи.

– Ерик...

– Нямахте *търпение* да приключиш с мен. Отрязва си шибаната *ръка*, за да приключиш с мен. А от мен се очаква да *празнувам* унижението си?

– За мен е въпрос на принцип да не вземам повече, отколкото...

– Принцип, ама друг път.

– Ерик, знаеш, че не бих...

– Сега всички ще ме зяпат и ще си викат: „Божке, колко ли непоносим е бил тоя, че си е струвало човек да се откаже от дванадесет и половина милиона само и само да му тегли шута?“

– Няма да споделям с никого подробности за споразумението ни – рече Рейчъл.

– Дрън-дрън.

– Ако си въобразяваш, че ще кажа нещо, насочено срещу теб, или че ще почна да клюкарствам, значи ме познаваш много по-малко, отколкото си мислех.

Когато се омъжи за него, Ерик, с дванадесет години по-възрастен от нея, бе на тридесет и пет и „цената“ му бе само четири милиона. В момента беше на четиридесет и две и общото му състояние се изчисляваше на повече от тридесет милиона. Както и човек да тълкуваше калифорнийските закони, на нея ѝ се полагаха тринадесет милиона – с други думи, половината от парите, придобити по време на брака им. Вместо това обаче тя настоя да получи червения си спортен „Мерцедес 560 SL“, петстотин хиляди долара и абсолютно никаква издръжка – което на практика представляваше една двадесет и шеста част от онава, което можеше да поиска. Беше пресметнала, че този първоначален капитал ще ѝ бъде достатъчен, докато реши какво да прави с остатъка от живота си, както и да финансира плановете, които евентуално щеше да роди.

Рейчъл осъзна, че минувачите ги зяпат. Рече тихо:

– Не съм се омъжила за теб заради парите ти.

– Да бе, как ли пък не – саркастично отвърна той. В този миг изобщо не изглеждаше привлекателен. Яростта бе изкривила решителните черти на лицето му и го бе превърнала в отблъскваща каменна маска с дълбоки бразди.

Рейчъл заговори спокойно, без грам горчивина, понеже не желаше да го хока или да го наранява по какъвто и да било начин. Просто всичко бе свършило. Не изпитваше гняв. Единствено капчица съжаление.

– И сега, когато нещата вече приключиха, не очаквам да ме издържаш до края на дните ми, да живея като аристократка и да се къпя в лукс. Не искам милионите

ти. Спечели ги ти, не аз. Ти, с гения си, с желязната си решителност, с безконечните часове, прекарани в офиса и в лабораторията. Ти изгради всичко това, единствено и само ти, затова и само ти заслужаваш плодовете на труда си. Ти си важен човек, дори може би си велик в своята област, Ерик, а аз съм си просто Рейчъл и в никакъв случай не възнамерявам да се преструвам, че имам нещо общо с твоите успехи.

Докато го обсипваше с комплименти, гневът, изписан по лицето му, пламтеше все по-яростно. Бе свикнал да бъде доминиращата личност във всичките си връзки, както професионални, така и лични. От позицията си на пълна и абсолютна доминация безмилостно натрапваше желанията си... или смазваше всеки, който отказваше да му се подчини. Приятели, служители и бизнеспартньори – всички вършеха нещата по начина на Ерик Либън, в противен случай с тях бе свършено. Покори се или бъди отхвърлен и унищожен – това бяха единствените им опции. Ерик се наслаждаваше на силата си и обожаваше да печели битки, били те мащабни като сделки за милиони долари или по-незначителни, като вземането на връх в домашни спорове. Рейчъл се бе подчинявала безпрекословно в продължение на седем години, ала нямаше намерение да продължава нито миг повече.

Забавното беше, че всъщност благодарение на покорността и разумността си, тя на практика го бе лишила от могъществото, за което той така копнееше. Ерик бе очаквал с нетърпение дългата битка за подялбата на натрупаните блага, а тя просто не бе оказала никаква съпротива. Той бе жадувал за възможността да влезе в язвителни препирни относно размера на издръжката, а тя бе осуетила плановете му, отказвайки каквато и да било подкрепа. Той бе тръпнал с наслада, предвиждайки съдебните разпри, по време на които щеше да я накара да изглежда като „златотърсачка“ и кучка, омъжила се за него единствено заради парите му, или поне да я принизи до степента на създаване, лишено от чест и достойнство, което е готово да се споразумее за много по-малко, отколкото му се полага. А след това, въпреки че щеше да я остави богата, щеше да чувства как я е победил и стъпнал в калта. Но когато тя се постара кристално ясно да подчертае, че милионите му не са от никакво значение за нея, бе елиминирала единствената власт, която все още имаше над нея. Това бе удар под пояса и именно затова гневът му се усилваше –

понеже осъзнаваше, че с покорството си Рейчъл по някакъв начин е съумяла да се превърне в равна, ако не и в по-висша от него, и щеше да си остане такава по време на евентуалните им бъдещи контакти.

– Е, лично аз виждам нещата по следния начин: загубих седем години и всичко, което искам, е разумна компенсация за това време. На двадесет и девет съм, гоня тридесетте, и може да се каже, че животът ми тъкмо започва. Просто започва покъсно, отколкото при останалите хора. Споразумението, което подписахме, ще ми осигури прекрасен старт. Ако загубя всичко, ако някой ден имам причина да започна да съжалявам, че не съм си поискала всичките тринадесет милиона... е, лош късмет за мен, не за теб. Всичко вече е зад гърба ни, Ерик. Свърши се.

Тя го заобиколи и се опита да си тръгне, ала той я сграбчи за ръката и я задържа на място.

– Ако обичаш, пусни ме да си вървя – каза Рейчъл с равен глас.

– Как е възможно да съм грешал толкова много за теб? – процеди той, като продължаваше да ѝ хвърля пламтящи от гняв погледи. – Мислех те за сладко, леко стеснително, наивно и повърхностно момиченце. Ти обаче се оказа злобна кучка, не съм ли прав?

– Сериозно, Ерик, поведението ти е налудничаво. И подобна грубост не ти отива. А сега ме пусни.

Вместо да я послуша, той я стисна още по-силно.

– А може пък всичко това да е просто хитър план за водене на преговори? А? Когато подготвят документите и се върнем да ги разпишем в петък, внезапно ще си промениш мнението? И ще поискаш повече?

– Не, не си играя игрички.

Той се ухили злобно със здраво стиснати устни.

– Бас лоя, че е така. Ако се съгласим на подобни смехотворни условия и подготвим бумагите, ще откажеш да ги подпишеш, но ще ги използваш в съда, за да докажеш, че сме се опитали да те прекараме. Ще се престориш, че офертата всъщност е дошла от нас и че сме се опитали да ти извием ръцете и да те принудим да сложиш подписа си под нея. Ще ме накараш да изглеждам като злодей. Като истински коравосърдечен копелдак. А? Това ли е стратегията ти? Това ли е планът ти?

– Казах ти, няма никакъв план. Искрена съм.

Той заби пръсти в плътта ѝ.

– Каж и истината, Рейчъл.

– Спри.

– Това ли е стратегията ти?

– Боли ме.

– И докато сме на темата, защо не ми кажеш всичко и за Бен Шадуей?

Тя примигна изненадано. Никога не бе предполагала, че Ерик знае за Бени.

Лицето му изглеждаше все по-каменно под светлината на изгарящото слънце. Гневните бръчки ставаха все по-дълбоки.

– Колко време те шиба, преди най-накрая да решиш да избягаш от мен?

– Отвратителен си – рече тя и мигновено съжали за грубите си думи, понеже видя как фактът, че най-сетне е успял да напука невъзмутимата ѝ фасада, му доставя огромно удоволствие.

– Откога? – настоя той и я стисна още по-силно.

– Срегнах се с Бени половин година след като двамата с теб се разделихме – отвърна тя, опитвайки се да говори колкото се може по-спокойно, за да не започне гръмогласният спор, за който той очевидно жадуваше.

– От колко време ми слагаш рога, Рейчъл?

– Щом знаеш за Бени, значи си ме следил – нещо, което нямаш абсолютно никакво право да вършиш.

– Аха, предпочиташ мръсните ти малки тайни да си останат неразкрити.

– Ако си наел някого да ме следи, значи знаеш, че с Бени се виждаме от едва пет месеца. Пусни ме сега. Все още ми причиняваш болка.

Някакъв брадат младеж, който минаваше покрай тях, се поколеба, пристъпи към тях и попита:

– Имате ли нужда от помощ, госпожо?

Ерик се извърна към непознатия и заговори с такава ярост, че не изричаше, а все едно изплюваше думите през здраво стиснатите си зъби:

– Чупката, пич. Това е съпругата ми и въобще не ти влиза в работата какво се случва тук.

Рейчъл се опита да се изскубне от стоманената хватка на Ерик, но безуспешно.

Брадатият не се стресна.

– Това, че е ваша съпруга, не ви дава право да я наранявате.

Ерик пусна Рейчъл, сви юмруци и се извърна лице в лице с натрапника.

Рейчъл припряно заговори на желаещия да се превърне в неин рицар на бял кон, за да сваля напрежението колкото се може по-бързо:

– Благодаря ви, но наистина всичко е наред. Напълно. Добре съм. Просто дребен спор.

Младежът сви рамене и се отдалечи, като им хвърли озадачен поглед през рамо.

Случката най-накрая накара Ерик да осъзнае, че е на път да се изложи сериозно, което човек с неговото обществено положение и самомнение не можеше да си позволи. Въпреки това обаче не се бе успокоил напълно. Лицето му бе поаленяло, а устните му бяха стиснати толкова силно, че кръвта се бе изцедила от тях. От очите му бликаше злоба.

– Радвай се, Ерик – рече тя. – Успя да спестиш милиони, както и един Господ знае колко от хонорари за адвокати. Спечели. Е, не успя да ме смажеш или да окаляш репутацията ми в съда, както се надяваше, но въпреки това спечели. Наслаждавай се на победата си.

В отговора му прозвуча такава изгаряща омраза, че тя потрепери:

– Тъпа, гнусна кучка. В деня, в който ме напусна, исках да те смажа от бой с ритници в лицето. Трябваше да го направя. Искам се да го бях сторил. Но си помислих, че ще допълзиш обратно като разкаяло се псе, затова не го направих. А трябваше. Да наричам тъпата ти физиономия.

Вдигна ръка, все едно възнамеряваше да я зашлеви. Тя се опита да се предпази, ала той бързо се опомни, въртна се и си тръгна, кипящ от ярост.

Докато го наблюдаваше как се отдалечава, Рейчъл внезапно осъзна, че болезнената му нужда да доминира над всички е доста по-фундаментална, отколкото бе предполагала. Когато го лиши от властта над нея, когато обърна гръб не само на него, но и на милионите му, не просто го бе принизила до равен с нея, а нещо повече – беше го накарала да си мисли, че с мъжествеността му е свършено. Вероятно именно това бе обяснението – понеже нищо друго не бе в със-